Recensie: Merci Charles ****

Fakkeltheater Rode Zaal
vrijdag 26 januari 2024

foto © Theaterbureau Thassos

Recensie:
"Mais au fond de moi, je suis sé»r au moins que j'ai du talent." ("Maar diep van binnen weet ik zeker dat ik tenminste talent heb.") Het zijn de woorden die de jonge Charles Aznavour in 1961 zong. De geschiedenis heeft hem gelijk gegeven. Charles Aznavour groeide uit tot een icoon van het Franse lied met talloze bekende hits waaronder: 'La Bohème' , 'Yesterday When I Was Young', 'She', 'The Old Fashioned Way' en 'Que c'est triste Venise'. Naar aanleiding van wat zijn honderdste verjaardag zou zijn, stelde theatermaker Herman Van Hove het programma 'Merci Charles' samen waarin sopraan Lissa Meyvis en bariton Hans Peter Janssens je meenemen door het leven en de hits van Charles Aznavour. Het resultaat is een avond vol heerlijke muziek die je moeiteloos meeneemt in de tijd naar de hoogdagen van het Franse chanson.

Op papier zag het er al heerlijk uit: 2 klassiek geschoolde stemmen die zich zouden ontfermen over het oeuvre van Charles Aznavour en begeleid door een live-band het publiek zouden meenemen op een nostalgische trip langs zijn grootste hits. Maar zoals de Engelsen zeggen: "The proof of the pudding is in the eating." (Heel vrij vertaald: "Eerst zien en dan geloven.") 'Merci Charles' bleek niet alleen maar een toetje, het was een heel dessertenbuffet. Lissa Meyvis en Hans Peter Janssens deden ons lied na lied genieten. De rode stoeltjes van het Fakkeltheater stonden voor één keer niet in de Hoogstraat van de Koekenstad, maar ergens in de stad van het licht: het romantische Parijs.
Wanneer Hans Peter Janssens 'Hier encore' inzet, voel je de warmte van het diepe stemgeluid zachtjes over je heen rollen als een golf van heimwee naar vroeger. Het arrangement is lekker jazzy met contrabas en borstels op de drums als basis. Om het geheel iets extra mee te geven, zette Lissa Meyvis haar zangmicrofoon even opzij en nam ze haar dwarsfluit ter hand. Hans Peter wisselde ergens middenin het Frans voor het Engels en zo verweefden zich de twee versies tot één lied. De muziek zat goed, de zang was top en vooral … het gevoel zat ook juist.
Soms hadden beide solisten nog een beetje schrik om de tekst te verliezen en zochten ze iets te veel houvast op de iPad. Daar kon je dan merken dat de tekst en de zang goed bleven, maar dat de interpretatie van het nummer net iets minder werd. Het gevoel en de emotie die Charles Aznavour zo geweldig goed in zijn liedjes kon steken, bleef dan een beetje achterwegen. Maar bij liedjes als 'Mourir d'aimer' en 'Non, je n'ai rien oublié' hoefde je de tekst zelfs niet volledig te verstaan om het gevoel achter de woorden te voelen. Hans Peter leverde twee heerlijke pareltjes af.
Het is tijdens een live concert van Charles Aznavour zelf dat we verliefd werden op 'Non, je n'ai rien oublié'.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

We kenden het nummer van cd-opnames, maar live werd het veel sterker. De manier waarop het gezongen en gebracht werd nam je moeiteloos mee op de ontmoeting van de oude geliefden. In de versie van Hans Peter hadden we dat opnieuw. We zaten weer mee in het Franse cafeetje te kijken naar een tafeltje waar een man en een vrouw herinneringen ophalen uit hun jeugd. We liepen weer mee door de straten van Parijs waar die twee afscheid nemen met de belofte nog eens af te spreken. Dat is wat goede muziek doet met een mens: het neemt je mee naar andere oorden, verplaatst je in andere mensen.

En soms is die mens een klootzak die tegen zijn vouw zegt dat ze zich eens wat meer moet verzorgen en dat het misschien niet slecht zou zijn als ze eens wat zou gaan sporten en wat make-up op zou doen. Het gaat hier uiteraard over het heerlijk cynische nummer 'Tu t'laisses aller'. De sexy opening van het nummer was voor Marjan Van Rompay op haar saxofoon. Maar dan was het aan Hans Peter om lekker bitsig te zijn. En ook hier zit de kracht van het nummer in het spel. Het is de interactie tussen Lissa Meyvis en Hans Peter Janssens die maken dat dit liedje zo goed werkt. Hans Peter gooit de verwijten werkelijk naar haar hoofd en Lissa speelt het spel mee door geraakt te reageren. Regisseur Herman Van Hove heeft hier drie nummers na elkaar geplaatst die als het ware een toneeltje binnen de voorstelling vormen. In 'De t'avoir aimée' bezingt Lissa in een jazzy stijl hoe ze van Hans Peter hield. Die reageert met 'Tu t'laisses aller'. Daarna volgt 'Il faut savoir' als een romantisch duet waarin ze vertellen dat het beter zou zijn dat ze geen emoties tonen … maar dat ze mekaar daarvoor te graag zien. Het is een mini-musical in de voorstelling.

'Il faut savoir' was uiteraard niet het enige duet uit de show. Het begon al bij het frivole 'Plus bleu que tes yeux ', maar kwam echt helemaal tot zijn recht in nummers als 'La Bohème' en 'La mamma'. Dat laatste was echt een kippenvelmoment. De ingehouden kracht en de droefheid die mee doorklinkt in de tweestemmigheid was van een ongekende schoonheid. Ze weerspiegelde het gevoel van de Spaanse gitaarklanken van Tom Willems. We waren er rotsvast van overtuigd dat we hiermee het summum van schoonheid in samenklank van deze twee stemmen gehoord hadden, maar toen kwam 'Ave Maria'.

De warme, diepe klanken van Hans Peters stem vermengden zich met de hoge, zachte tonen van Lissa en zo ontstaat een bijna hemels geluid. De klankkleuren gaan van getemperd, smekend naar hoopvol en krachtig. De zang is gecontroleerd en gedoseerd. Beide solisten groeien naar een symbiose van klank die het 'Ave Maria' naar een hoger platform tilt. Dit nummer illustreert niet alleen de virtuositeit van de solisten of de diversiteit in het oeuvre van Charles Aznavour. Het laat ook voelen hoeveel kracht er zit in de schoonheid van muziek. Dat is ook de reden waarom dit lied weet te raken. Tijdens de opvoering hing het publiek aan de lippen van de zangers en kon je een speld horen vallen. Daarna ontstak een daverend applaus van waardering. Op zo'n moment voel je dat het lied een gevoelige snaar wist te raken.

Uiteraard kon Lissa Meyvis ook solo haar vrouwtje staan. 'Par gourmandise' was een heerlijk frivool nummertje waarbij Lissa op de versiertoer mocht gaan terwijl het orkest een jazzy deuntje speelde. Maar haar absolute hoogtepunten waren wat ons betreft 'Sa jeunesse' en 'Ils sont tombés'. 'Sa jeunesse' start met een heel dramatische opening op piano door Lester Van Loock. Dat gevoel trekt hij dan vervolgens door terwijl Lissa Meyvis bezingt hoe de jeugd langzaam door de vingers glipt zonder dat we het opmerken. Haar stem komt hier volledig tot haar recht. Ze mag hier variëren van zacht, ingehouden, gevoelig tot krachtig en hoog. Het gevoel gaat van rustig tot opgejaagd … en weer terug.

'Ils sont tombés' is hele andere koek. Hier is geen sprake van nostalgisch terugkijken. Charles Aznavour bezong in dit nummer de omstreden genocide op het Armeense volk. Het is een heel tragisch lied dat Lissa met heel veel emotie wist te vertolken; een krachtig statement tegen deze gruweldaad. Charles brak hiermee een lans voor onrecht waar niet over gesproken mocht worden. Dat deed hij voor een stuk ook in 'Comme ils disent'. In de tijd dat hij dit lied uitbracht was homoseksualiteit nog strafbaar en werd er behoorlijk op

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

neergekeken. Lissa Meyvis bracht voor de gelegenheid de versie van Simone Kleinsma: 'Geen Flikker An'. Naast het feit dat het een geweldige uitvoering was, had het Nederlands als voordeel dat de actualiteit van het thema goed uit de verf kwam.
Omdat het oeuvre van Charles Aznavour nu eenmaal te groot is om in één voorstelling te vatten, werd 'Merci Charles' afgerond met een medley die 'For me, formidable' werd ontvangen en eindigde in het meeklappen op het nummer waar de voorstelling mee begon: 'Emmenez-moi '.
< Sascha Siereveld >
De setlist: Deel 1:

Emmenez-moi (instrumentaal)
Plus bleu que tes yeux
Hier encore - Yesterday When I Was Young
Que c'est triste Venise
La Bohème
A ma fille
Je voyage
De t'avoir aimée
Tu t'laisses aller
Il faut savoir
Tous les visages de l'amour - She – Elle
La mamma
Ave Maria
Bon anniversaire
Par gourmandise
Quand tu m'embrasses

Deel 2:

J'aime Paris au mois de mai – Paris Is At Her Best In May
Sa jeunesse
Mourir d'aimer
Les plaisirs démodés - The Old Fashioned Way
Ils sont tombés
Geen Flikker An (Comme ils disent)
Mes emmerdes
Non, je n'ai rien oublié
Mon émouvant amour
Je m'voyais déjé
Medley: Et pourtant / For me, formidable / Je te réchaufferai / Paris au moi d'aoé»t / / Emmenez-moi

Bis:

Les comédiens

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Creatives:
Solisten: Lissa Meyvis en Hans Peter Janssens
Orkest: Lester Van Loock (piano en synthesizer), Janos Bruneel (contrabas), Marjan Van Rompay (saxofoons), Tom Willems (gitaren) en Peter Ploegaerts (drums en percussie)
Regie: Herman Van Hove
Productie: Studio Dongo

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.